

Aan: Ministerie van Financiën
Van: De Vereniging van Financieringsondernemingen in Nederland (VFN)
Datum: 12 mei 2025
Betreft: VFN Consultatiereactie Wetsvoorstel CCD II
Versie: Definitief

Geachte minister Heinen,

De [Vereniging van Financieringsondernemingen in Nederland](#) (VFN) –de branchevereniging van aanbieders van consumptief krediet– dankt u voor de mogelijkheid om te reageren op het wetsvoorstel tot implementatie van Richtlijn (EU) 2023/2225 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten (hierna: het Wetsvoorstel), alsmede op de bijbehorende Memorie van Toelichting (hierna: MvT).

In deze consultatiereactie geven wij eerst onze algemene beschouwing op het Wetsvoorstel, gevolgd door een puntsgewijze bespreking van concrete aandachtspunten. Tot slot treft u een artikelsgewijze toelichting aan, inclusief technische opmerkingen en suggesties voor verduidelijking en tekstvoorstellen.

Algemene observaties

De VFN onderschrijft de doelstellingen van de herziene richtlijn consumentenkrediet (hierna: de Richtlijn): het bevorderen van een hoge mate van consumentenbescherming en een goed functionerende interne markt voor krediet. Het wetsvoorstel vormt daarvoor in de basis een goede uitgangspositie. Met name de uitbreiding van het toepassingsbereik van de Wet op het financieel toezicht (Wft) – bijvoorbeeld door Buy Now Pay Later-producten (BNPL) onder toezicht te brengen – en de introductie van een wettelijke grondslag voor verwerking van bijzondere persoonsgegevens bij kredietbeoordeling zijn belangrijke stappen in de richting van een gezonde en evenwichtige leenmarkt.

Tegelijkertijd vraagt de VFN nadrukkelijk aandacht voor proportionaliteit en uitvoerbaarheid. De toegang tot krediet –met name voor bedragen onder de € 5.000– staat onder druk. Door de combinatie van aangescherpte regelgeving en de structureel verlaagde maximale kredietvergoeding is het kredietaanbod in Nederland aanzienlijk geslonken, sterker dan in andere lidstaten. Dit roept vragen op over de toegang tot verantwoord krediet voor consumenten die daar aantoonbaar behoefte aan hebben. Daarnaast bestaat het risico dat consumenten uitwijken naar het buitenland, waar toezicht en bescherming mogelijk minder robuust zijn – een onbedoeld effect dat haaks staat op de harmonisatiedoelstelling van CCD II.

Wij pleiten daarom voor:

- een expliciete verankering van het proportionaliteitsbeginsel in de Wft;
- aandacht voor uitvoerbaarheid van maatregelen rond vroegsignalering en kredietregistratie, met name in het licht van privacybeperkingen;
- heroverweging van de uitbreiding van toezichtbevoegdheden van de AFM;
- een realistische implementatietermijn van ten minste 12 maanden, conform artikel 48 van de richtlijn.

Daarnaast constateren wij dat de tekst van het wetsvoorstel op enkele punten een prescriptieve benadering kent, waarbij bepalingen op het niveau van werkinstructies komen. De VFN wijst erop dat wetgeving ruimte moet bieden voor innovatie en marktwerking en roept op tot terughoudendheid bij detaillering in wet- of regelgeving, noodzakelijke uitzonderingen daargelaten

Tot slot biedt de VFN aan om actief bij te dragen aan de nadere uitwerking van deze wetgeving, onder meer via inbreng bij de op te stellen Algemene Maatregel van Bestuur (AMvB), met het oog op tijdige en werkbare implementatie vóór de deadline van 20 november 2025.

In het vervolg van deze brief gaan wij puntsgewijs in op de bepalingen van het wetsvoorstel die nadere aandacht of aanpassing vergen. Wij lichten daarbij per onderwerp onze visie toe en doen concrete voorstellen voor verbetering.

Verruiming toepassingsbereik

De VFN ondersteunt in principe de verruiming van het toepassingsbereik van de Wft, omdat dit bijdraagt aan een gelijk speelveld waarbij aanbieders van vergelijkbare financiële diensten aan vergelijkbare wettelijke regels moeten voldoen. Gelijke regelgeving draagt bij aan een gelijk speelveld en voorkomt dat partijen mogelijk voordeel halen uit verschillen in regelgeving. Zonder zulke afstemming bestaat het risico dat partijen actief zoeken naar minder strikte regelgevingsvormen of producten zo structureren dat ze buiten het toezicht vallen, wat de zorgvuldigheid van kredietverstrekking en consumentenbescherming onder druk kan zetten.

Voor consumenten betekent een gelijk speelveld dat ongeacht via welk kanaal of welk type aanbieder zij krediet aangaan, zij onder meer kunnen rekenen op vergelijkbare zorgplichten, bescherming tegen overkreditering en informatievoorzieningen. De consistentie in regelgeving voorkomt dat consumentengedrag wordt gestuurd door verschillen in informatievoorziening, kostenstructuren of verkooppraktijken die voortkomen uit reguleringsarbitrage in plaats van echte productverschillen.

Centraal hierbij staat dat er geen concurrentie op betaalbaarheid zou mogen zijn tussen productvormen: als een aanschaf van bijvoorbeeld € 10.000 via een consumptief krediet als niet verantwoord wordt beoordeeld, zou datzelfde bedrag niet via een andere constructie wél verstrekt mogen worden.

Tegelijkertijd vereist een effectief level playing field een zorgvuldige en proportionele toepassing van de regels. Het is daarom van belang dat de uitbreiding van de Wft gepaard gaat met heldere begrenzingen, proportionele kredietwaardigheidsbeoordelingen en praktische uitvoerbaarheid van de regels voor zowel gevestigde als nieuwe marktpartijen. We lichten dit hieronder verder toe.

Proportionele kredietwaardigheidsbeoordeling

De Richtlijn (artikel 18, derde lid) verplicht kredietverstrekkers tot een beoordeling van de kredietwaardigheid van de consument op basis van diens inkomsten, uitgaven, financiële activa en passiva en overige financiële verplichtingen. Deze beoordeling moet noodzakelijk en evenredig zijn met de aard, duur, waarde en risico's van het krediet. Dit proportionaliteitsvereiste vormt een belangrijk beginsel van de richtlijn, maar zien we niet terug in de consultatietekst.

Zo is het niet in het belang van de consument als voor een BNPL-transactie van bijvoorbeeld € 200 met een looptijd van 3 maanden, dezelfde kredietwaardigheidsbeoordeling plaatsvindt als voor een consumptief krediet van € 50.000 met een looptijd 8 jaar. Ook is het administratief disproportioneel voor kredietverstrekkers en leidt het tot onnodige belemmeringen in de toegang tot kleine kredieten. Om dit te voorkomen moet de open norm in artikel 4:34 Wft duidelijk maken dat proportionaliteit niet alleen mogelijk is, maar de norm vormt.

Volgens de MvT implementeert artikel 4:34a de artikelen 18, derde lid, en 19, vijfde lid, van de Richtlijn, maar in het wetsvoorstel is de proportionaliteit echter niet expliciet overgenomen. De VFN vindt het belangrijk dat de proportionaliteit van de gehele kredietwaardigheidstoets wettelijk wordt verankerd.

Wij zijn tevens voorstander van een invulling van de kredietwaardigheidstoets waarin de branche zelf, op transparante en verantwoorde wijze, bepaalt hoe de relevante informatie gewogen moet worden – afhankelijk van de aard, duur, waarde en het risico van het product. De branche is goed in staat om hieraan proportioneel invulling te geven via zelfregulering; een voorbeeld daarvan is de VFN [Gedragscode](#) en [Leennormenmethodiek Consumptief Krediet](#), die sinds 2008 effectief is toegepast. Wij verzoeken het Ministerie dan ook om de proportionaliteitsvereiste uit artikel 18, derde lid, van de Richtlijn expliciet op te nemen in artikel 4:34, eerste lid, Wft, dan wel een formulering te hanteren die ruimte biedt voor proportionele toepassing.

Op dit moment wordt de proportionaliteit ingevuld door de verificatiegrens in artikel 113 Besluit Gedragstoezicht financiële ondernemingen (Bgfo) en de grens voor raadpleging van het BKR in artikel 114 Bgfo. In de MvT staat dat deze grenzen zullen worden aangescherpt, maar wat de VFN betreft dient de huidige ondergrens van € 250 voor raadpleging en registratie bij het BKR, evenals de verificatiegrens van € 1.000, behouden te blijven. Deze grenzen zorgen voor een proportionele toepassing van de kredietwaardigheidstoets en voorkomen dat de administratieve lasten en registratiedruk buitensporig toenemen bij relatief kleine kredieten. Bovendien zijn de grensbedragen in reële zin al aanzienlijk lager geworden, omdat zij sinds opname in het Bgfo nooit zijn geïndexeerd.

Wel wijst de VFN erop dat de verificatiegrens geen directe Europeesrechtelijke grondslag lijkt te hebben. In de praktijk zien we dat kantonrechters in individuele zaken kiezen voor een richtlijnconforme interpretatie van de kredietwaardigheidstoets, waarbij zij de verificatiegrens Bgfo terzijde schuiven omdat deze geen grondslag heeft in de CCD. Dit brengt het risico met zich mee dat een kantonrechter een kredietovereenkomst vernietigt wanneer wordt geoordeeld dat niet (afdoende) is voldaan aan de kredietwaardigheidstoets. Daarom is het van belang dat nadere uitwerkingen in het Bgfo richtlijn conform zijn.

Bijzondere persoonsgegevens

De VFN verwelkomt het voornemen om via artikel 4:34a Wft een expliciete wettelijke grondslag te creëren voor de verwerking van bijzondere categorieën van persoonsgegevens in het kader van de kredietwaardigheidsbeoordeling. Dit is een belangrijke stap om duidelijkheid te scheppen voor banken en kredietverstrekkers. Zoals eerder met het Ministerie besproken, is het kunnen verifiëren van door de kredietnemer verstrekte informatie, van groot belang voor een betrouwbare kredietwaardigheidsbeoordeling. De wettelijke verankering van verwerking op basis van noodzakelijkheid, met functiescheiding, vormt een bruikbaar vertrekpunt.

Tegelijkertijd constateren wij dat het voorstel op enkele punten verduidelijking behoeft. Zo is onduidelijk of deze grondslag ook voor de beheerfase van krediet (waaronder vroegsignalering, incasso en schuldhelpverlening) of voor toepassingen als credit scoring en fraudepreventie geldt. De VFN vraagt daarom om een nadere toelichting of – indien nodig – aanvulling van de wettelijke grondslag.

Daarnaast maken wij ons zorgen over de uitvoerbaarheid van het ‘gescheiden houden van besluitvorming’ bij het verwerken van bijzondere persoonsgegevens. De huidige voorschriften zijn te prescriptief en mogelijk onvoldoende toekomstbestendig voor marktontwikkelingen die niet te voorzien zijn. Marktpartijen hebben behoefte aan een juridisch robuust maar operationeel werkbaar kader dat toepasbaar is op een breed spectrum van kredietverstrekkers – van multinationale banken tot lokale kredietverleners. Een mogelijke aanpassing zou kunnen zijn om artikel 4:34a, tweede lid, onder b, Wft zodanig te wijzigen dat hierin wordt gekozen voor een inspanningsverplichting ten aanzien van de bescherming van bijzondere persoonsgegevens, in plaats van een dwingende vormvereiste. Daarmee blijft het doel van gegevensbescherming behouden, terwijl uitvoeringsvrijheid ontstaat om dit op passende wijze te organiseren binnen diverse bedrijfsmodellen en technologische innovaties.

Ter afsluiting bestaat op dit moment nog onduidelijkheid over de reikwijdte van het begrip ‘geautomatiseerde verwerking’, met name in de context van het voorgestelde artikel 7:60, vierde lid, Burgerlijk Wetboek (BW), dat ziet op het doen van een gepersonaliseerde aanbieding op basis van een geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens. Het is niet helder of al sprake is van geautomatiseerde verwerking wanneer informatie elektronisch wordt opgevraagd in plaats van via papieren communicatie, of dat het begrip verder strekt. Denk hierbij aan situaties waarin gebruik wordt gemaakt van informatie uit externe databronnen, zoals websites of commerciële registers, en waarbij bijvoorbeeld scoringsmechanismen worden toegepast.

Buy Now, Pay Later (BNPL)

Het is een belangrijk ontwikkeling dat BNPL onder het toepassingsbereik van de Wft komt te vallen door het opnemen van “het verlenen van uitstel van betaling” in de definitie van “krediet” (artikel 1, eerste lid Wft). De VFN juicht de wijziging van artikel 4:34b Wft toe, omdat hierdoor volledige leeftijdsverificatie op BNPL-diensten en een verbod op het aanbieden van deze diensten aan minderjarigen van toepassing worden. Hierdoor worden alle marktpartijen gehouden aan het voorkomen van schuldenopbouw door minderjarigen, iets dat door enkele derde BNPL-aanbieders in de [BNPL-Gedragscode](#), waar de VFN een coördinerende rol in heeft vervuld, is omarmd.

Op dit moment zijn echter nog enkele zaken onduidelijk. Zo is er behoefte aan helderheid over zowel de definitie als de gemaakte uitzondering voor factoring in de MvT. Zo is het ons op dit moment nog niet duidelijk wat de wetgever verstaat onder het doorverkopen van kredieten. Dit levert onduidelijkheid voor derde partijen die uitstel van betaling verzorgen voor (digitale) mkb-ondernemingen en grootbedrijven met fysieke winkels. In deze lijn is het van belang om heldere definities te hanteren om te voorkomen dat onbedoeld producten als parkeerapplicaties of OV-chipkaart gezien worden als uitgesteld betalen.

Verder bestaat er onduidelijkheid over de vergunning- en registratieplicht voor online micro- en mkb-handelaren die gebruik maken van door derden aangeboden BNPL-diensten. Bijvoorbeeld als een handelaar zelf geen krediet verleent, maar consumenten doorverwijst naar een derde partij. Mogelijk kan dit opgelost worden door deze partijen volledig uit te zonderen, door gebruik te maken van de lidstaatoptie

zoals gestipuleerd in artikel 37, lid 3 onderdeel a van de richtlijn. Op dit moment staat in de uitleg dat “over het algemeen het toezicht zich zal toespitsen op de derde partij die de ‘koop nu, betaal later’-diensten aanbiedt”, en niet de bemiddelaar. Hoe het toezicht van de AFM voor deze groep bemiddelaars eruit komt te zien blijft ook in het midden.

Toezihtsbevoegdheden AFM

Met het oog op de doelstellingen van de richtlijn vinden wij de huidige formulering in artikel 1:77q Wft, over de uitbreiding van de toezichtsbevoegdheden van het AFM, onaanvaardbaar. De richtlijn biedt lidstaten de ruimte om toezichtinstrumenten nader in te vullen, maar verplicht niet tot uitbreiding van bevoegdheden. Gezien het maximumharmonisatiekarakter van de richtlijn en de reeds bestaande mogelijkheden binnen het Nederlandse toezichtkader, achten wij het onwenselijk om verder te gaan dan wat op Europees niveau wordt gevraagd. Mocht toch worden besloten tot aanvullende toezichtbevoegdheden, dan dringt de VFN erop aan deze duidelijk en proportioneel te begrenzen, zodat rechtszekerheid voor marktpartijen gewaarborgd blijft en de ruimte voor verantwoorde innovatie behouden blijft.

De AFM beschikt op grond van onder meer artikel 4:24a Wft al over ruime bevoegdheden om op te treden bij ongewenste of risicovolle producten en praktijken. De introductie van een aanvullende productinterventiebevoegdheid op basis van een “significante reden tot bezorgdheid” is daarmee overbodig. Daarbij kan de huidige formulering leiden tot rechtsonzekerheid voor marktpartijen. Wanneer de AFM reeds in een vroeg stadium preventief kan ingrijpen, nog vóór de feitelijke risico’s van een product zich manifesteren, ontstaat het risico op een bekoelend effect op innovatie en marktontwikkeling. Nieuwe producten kunnen onterecht worden tegengehouden, terwijl hun waarde en maatschappelijke bijdrage nog onvoldoende is onderzocht.

Zoals wij eerder ook al [aangaven](#) wat betreft de voorgestelde rapportageverplichtingen in het wetsvoorstel Toezichtondersteunende rapportage AFM, ontstaat het risico dat marktpartijen zich moeten verdedigen tegen maatregelen zonder dat er concreet bewijs is van een overtreding. Dit ondermijnt het rechtszekerheidsbeginsel en zet druk op het evenwicht tussen toezicht en de vrijheid van ondernemerschap. Wat de VFN betreft reikt dit veel verder dan de meldplicht voor kredietverstrekkers die volgt uit artikel 4:11, 4:92 en 4:97 van de Wft.

Dit vergroot – onnodig – de regeldruk en het risico van ongelijk toezicht: Nederlandse aanbieders kunnen geconfronteerd worden met striktere handhaving dan buitenlandse concurrenten die onder een lichter regime opereren via Europees paspoort. Dit kan de concurrentiepositie van gereguleerde Nederlandse marktpartijen onder druk zetten. Daarom is er wat de VFN betreft geen reden voor het Ministerie om gebruik te maken van de lidstaattoptie in artikel 41, lid 9, van de Richtlijn.

Vroegsignalering

De VFN onderschrijft het doel van artikel 4:35b Wft om problematische schulden te voorkomen via vroegtijdige signalering van financiële problemen. De meeste betalingsachterstanden ontstaan immers tijdens de looptijd door levensgebeurtenissen zoals werkloosheid, ziekte of echtscheiding. Toch roept deze bepaling vragen op de definitie van de termijnen voor signaleren en de doorverwijsplicht voor

kredietverstrekkers bij het ondervinden van “daadwerkelijk problemen”. Verduidelijking van deze termen kan wellicht het beste worden uitgewerkt in de MvT.

De uitvoerbaarheid van deze verplichtingen verschilt sterk tussen marktpartijen. Niet alle aanbieders beschikken over signaleringsdata; het gebruik van transactiedata is niet zonder meer toegestaan op basis van de AVG, en ook de rol van systemen zoals BKR Monitoring – hoewel potentieel bruikbaar – mag niet verplicht worden gesteld, mede omdat dit een commerciële dienst betreft. De VFN pleit daarom voor een robuuste wettelijke grondslag die een proportionele invulling mogelijk maakt, waarbij kredietaanbieders ruimte houden om signalering vorm te geven op basis van hun klantbestand, producttype en beschikbare middelen.

Raadpleging en registratie bij databank

Kredietregistratie speelt een belangrijke rol bij het voorkomen van overkreditering. Tegelijkertijd waarschuwen wij voor het risico dat bij registratie van (zeer) kortlopende kredieten, de financiële ruimte van consumenten disproportioneel beperkt wordt. De maandelijkse financiële last van kortlopende kredieten wordt namelijk volledig meegenomen gedurende de hele looptijd van een nieuw langlopend krediet. Om deze reden zouden kredieten die korter lopen dan 6 maanden onder voorwaarden niet meegenomen moeten worden bij de (proportionele) kredietwaardigheidsbeoordeling, tenzij er sprake is van stapeling of achterstanden.

Tot slot bestaat ten aanzien van de bepaling of kredietverstrekkers een consument mogen afwijzen op basis van een negatieve kredietregistratie onduidelijkheid. Artikel 18, lid 11 van de Richtlijn bepaalt dat beoordeling niet uitsluitend gebaseerd mag zijn op de kredietgeschiedenis van de consument. Er wordt gesteld dat deze bepaling reeds in het Nederlandse recht is verankerd via artikelen 4:32 Wft en 114 Bgfo. De VFN vraagt om verduidelijking of de “beoordeling” in de zin van de wet juridisch gelijkgesteld wordt aan het “besluit” tot kredietverlening. Zonder een dergelijke verduidelijking dreigt het BKR zijn functie te verliezen, met alle risico’s van dien voor verantwoord kredietverstrekking.

Conclusie

De VFN onderschrijft de doelen van de richtlijn: versterking van consumentenbescherming en harmonisatie van kredietregelgeving binnen de EU. Het wetsvoorstel biedt hier in de basis een solide fundament voor, maar vraagt op verschillende onderdelen om verduidelijking en/of aanpassing. We vragen met name aandacht voor proportionaliteit en uitvoerbaarheid, waarmee de doelstellingen van de richtlijn verder behaald kunnen worden en onnodige regeldruk wordt beperkt. Wij dringen er op aan om marktpartijen, waaronder de VFN, te betrekken bij de uitwerking van lagere regelgeving zoals de AMvB om tijdige implementatie mogelijk te maken. Alleen door deze samenwerking kan worden gewaarborgd dat de regelgeving in de praktijk zowel beschermend als uitvoerbaar is. De VFN spreekt de bereidheid uit om hieraan actief bij te dragen.

Vereniging van
Financieringsondernemingen in
Nederland

▶ Maanweg 174
2516 AB Den Haag
+31 (0)70 - 314 24 42
info@vfn.nl
www.vfn.nl

Hoogachtend,

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'M. Aalders', is written over a faint, light blue circular stamp.

Martin Aalders

Voorzitter

Vereniging van Financieringsondernemingen in Nederland

Artikelsgewijze reactie

Artikel Richtlijn	Artikel Wetsvoorstel	Onderwerp	Opmerking
Artikel 2 lid 2c Overweging 20 van de preamble	Artikel 7:75 BW	Maximumbereik	De bovengrens van toepassingsbereik wordt verhoogd naar €100.000. In Art. 7:75 BW worden uitzonderingen gemaakt voor kredieten van meer dan €40.000. Dit heeft verdere uitleg over welke uitzonderingen blijven gelden bij het verhogen van het maximale toepassingsbereik.
Artikel 3 lid 12	Artikel 1:1 Wft en Artikel 7:75 BW	Definitie bemiddelaar	De definitie van ‘bemiddelaar’ verschilt tussen 1:1 Wft en 7:57 BW. Om juridische verwarring te voorkomen is harmonisatie gewenst. De VFN stelt voor om de definitie uit het BW te hanteren.
Artikel 6	Artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.	Non-discriminatie	Volgens de MvT heeft dit artikel naar zijn aard geen implementatie. Toch is de VFN van mening dat objectieve gronden voor non-discriminatie hier nodig zijn.
Artikel 12 lid 1	P.18 Wetsvoorstel	Overige voordelen	De uitsplitsing tussen de kosten van het kredietproduct en “kosten van overige voordelen” bij kaarten met uitgestelde debitering dient nader te worden toegelicht in de MvT. Het is nu niet helder welke (precontractuele) informatie wanneer moet worden verstrekt bij deferred debit cards.

Artikel 12 lid 1	Artikel 7:60 lid 3 BW	Adequate toelichting	In de MvT wordt voor ‘adequate toelichting’ verwezen naar overweging 45 van de Richtlijn. Dit lijkt hier te gaan over gepersonaliseerde informatie. Voor de wettelijke grondslag is hier verduidelijking nodig – mogelijk in de AMvB.
Artikel 14 lid 2	Artikel 7:60a BW, Artikel 7:57, lid 1 BW, Artikel 7:77 lid 1 onderdeel b en lid 3	Koppelverkoop	De strekking van de definitie in artikel 7:57 lid 1 BW en de praktische toepassing in artikel 7:77 lid 1 onderdeel b en lid 3 is onduidelijk voor marktpartijen.
Artikel 18 lid 3	Artikel 4:31; 4:32 Wft	Vermogenspositie	Het kunnen meenemen van de vermogenspositie in de vorm van financiële activa en passiva zoals beschreven in Art. 18 lid 3 van de Richtlijn moet worden verankerd in Art. 4:34a Wft (of BGfo) over de kredietwaardigheidsbeoordeling.
Artikel 18 lid 3	Artikel 4:34 en 4:34a en BGfo	Proportionaliteit	De kredietwaardigheidstoets wordt volgens de MvT uitgevoerd evenredig met de “aard, duur, waarde en risico’s van het krediet”. Dit is nog niet expliciet vertaald in de Wft. Op het gebied van kredietwaardigheid, informatie uitvraag en informatieverificatie is het cruciaal dat deze norm in opgenomen wordt in Art. 4:34a lid 1 Wft.
Artikel 18 lid 3	4:34a tweede lid onderdelen a en b Wft, BGfo	Bijzondere persoonsgegevens/ Vroegsignalering	Het is onduidelijk of deze gegevens gebruikt mogen worden in de beheerfase van het krediet met betrekking tot vroegsignalering.
Artikel 18 lid 3	4:34a tweede lid onderdelen a en b Wft, BGfo	Bijzondere persoonsgegevens	Het is onwenselijk om in te vullen hoe bijzondere persoonsgegevens verwerkt moeten worden zoals met interne scheidingen (‘Chinese walls’) of weglakken. Een te gedetailleerde invulling van deze bepaling kan de toekomstbestendigheid

			ondermijnen. Daarom zou de zinssnede “of vergelijkbare methoden” toegevoegd moeten worden in de MvT.
Artikel 18 lid 8 Overweging 46 van de preambule	4:34a Wft, BGfo	Geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens	Het is onduidelijk of geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens al plaats vindt door het opvragen van informatie via elektronische kanalen in plaats van op papier. Of dat deze bepaling verder gaat, bijvoorbeeld dat informatie uit andere bronnen (websites/databanken van derden bijvoorbeeld) wordt geraadpleegd en of er gebruik wordt gemaakt van scores.
Artikel 18 lid 11	Artikel 4:32 Wft, 114 BGfo	Afwijzing krediet	De VFN vraagt om verduidelijking of de “beoordeling” in de zin van de wet juridisch gelijkgesteld wordt aan het “besluit” tot kredietverlening. Zonder een dergelijke verduidelijking dreigt het BKR zijn functie te verliezen, met alle risico’s van dien voor verantwoord kredietverstrekking.
Artikel 20 en 21 Overweging 45 van de preambule	Artikel 7:60 lid 2 BW, 7:61 lid 1 BW	Duurzame drager	In overweging 45 van de richtlijn staat dat papier als duurzame drager kan functioneren. Dit is niet (duidelijk) in het wetsvoorstel of in de MvT opgenomen.
Artikel 36 lid 2 en 3	Artikel 4:35b Wft	Vroegsignalering	Het is onduidelijk of de norm zoals beschreven in de MvT uniform toepasbaar is voor alle kredietaanbieders – groot en klein.
Artikel 37 lid 3	Artikel 2:80, 2:81 Wft en artikel 6 Vr Wft	Bemiddelaars	Micro-, kleine- en middelgrote bemiddelaars van BNPL die bemiddelen als nevenactiviteit hebben worden vrijgesteld van de vergunningsplicht. Het is echter in de

		BNPL	wettekst of MvT onduidelijk wat de verplichtingen zijn van de bemiddelaars binnen de richtlijn.
Artikel 41 lid 9	4:24a en b Wft, 1.77q Wft,	Productinterventie	De AFM krijgt vergaande bevoegdheden tot productinterventie. Het is echter onduidelijk hoe “significante reden tot bezorgdheid” wordt ingevuld. De invulling moet verder in de AMvB worden uitgewerkt om kaders aan deze bevoegdheid te bieden.
Artikel 48 lid 1	N.v.t.	Implementatietijd	De richtlijn schrijft in Art. 48 voor op een uiterlijke vaststelling van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op 20 november 2025. Deze bepalingen worden toegepast vanaf 20 november 2026. Deze realistische implementatietijd moet geborgd worden.
N.v.t.	Pagina 3 MvT	Proportionaliteit	Nu de ondergrens vervalt, rijst de vraag of daarmee ook de ondergrens van €250 voor registratie bij het BKR komt te vervallen. Dit zou betekenen dat ook alle kleine, kortlopende kredieten volledig worden meegewogen bij de berekening van de afloscapaciteit over de gehele looptijd van een nieuwe lening. Dat is niet proportioneel. Daarom is het van belang dat de grens van €250 voor BKR-registratie en €1.000 voor een volledige kredietwaardigheidstoets gehandhaafd blijft.